

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság**

végzése

Az ügy száma: Gfv.III.30.253/2025/2.

A tanács tagjai: Dr. Farkas Attila a tanács elnöke

Dr. Gáspár Mónika előadó bíró

Dr. Bajnok István bíró

Salamonné dr. Piltz Judit bíró

Dr. Zumbók Péter bíró

A felperes: felperes1

A felperes képviselője: Kádas Ügyvédi Iroda (cím2

ügyintéző: dr. Kádas Angelika ügyvéd)

Az alperes: alperes1

Az alperes képviselője: Dr. Portrusching Gábor ügyvéd (cím3)

A per tárgya: vállalkozói díj visszafizetése

A felülvizsgálati kérelmet előterjesztő fél: felperes

A **A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:** Fővárosi
Törvényszék 2.Gf.75.060/2025/11.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma: Budapesti II. és III.
Kerületi Bíróság 21.G.22.759/2023/28.

Rendelkező rész

A Kúria a felülvizsgálatot megtagadja.

A végzés ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat engedélyezése szempontjából lényeges tényállás

[1] A perben nem álló V. Kft. a Győri Törvényszék előtt vállalkozói díj megfizetése iránt indított pert a felperes ellen. A peres eljárásban dr. M. G. igazságügyi szakértő szakvéleményt készített. A felperes a szakvéleményt több ponton is aggályosnak tartotta, ezért megkereste az alperest, hogy magánszakértői véleményben azt vonja vizsgálat alá és tegye meg megállapításait. A felek között tisztázott volt, hogy az alperes szakvéleményére azért van szükség, hogy a felperes 2023. június 22. napjáig a perben született szakvéleménnyel kapcsolatos észrevételeit elő tudja terjeszteni. A felek az alperes igazságügyi szakértői díját 4.500.000 forint + áfában határozták meg, akként, hogy felperes azt két részletben utalja át; az első részlet a megbízáskor, míg a második részlet a munkaközi példány felperes általi kézhezvételekor esedékes. A felperes az első részletet, 2.857.500 forintot átutalta az alperesnek. A felperes több alkalommal jelentős mennyiségű anyagot adott át az alperesnek, majd 2023. június 13-án a felek személyesen egyeztettek és teljes terjedelmében áttekintették a M. G. által készített szakértői véleményt. Ezen a napon a felperes semmilyen munkapéldányt nem kapott, a részben elkészült szakvéleményt nem adták át a részére. A találkozáson az alperes képviselője jelezte, hogy a szakértői vélemény a következő péntekig nem fog elkészülni. Az alperes 2023. június 15. napján a magánszakértői vélemény munkaközi példányának átadásával kiállította a szakértői díj második részletéről szóló díjbekérőt és azt elektronikus úton megküldte a felperesi képviselőnek. Ugyanezen a napon a felperesi képviselő a megküldött válaszlevelében vitatta az alperes teljesítését, állította, hogy a magánszakvélemény nem készült el, ezért megtagadta a díjbekérőn szereplő összeg alperes részére történő megfizetését; majd az első részletet, 2.857.500 forintot is visszakövetelte az alperestől. A felperes 2023. június 23. napján a teljesítés hiányában az alperes által kibocsátott második részszámlát visszaküldte, és felszólította az alperest, hogy a nemteljesítésére tekintettel a korábban megfizetett vállalkozói díjelőleget fizesse vissza.

A felperes keresete és az alperesek védekezése

[2] A felperes módosított keresetében 2.857.500 forint és járulécai megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Kifejtette, hogy a felek között a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:238. §-a szerint vállalkozási szerződés jött létre, amelynek alapján az alperes a szakértői vélemény elkészítésére vállalt kötelezettséget. Állította, hogy a teljesítési határidő 2023. június 16. napja volt, a magánszakvélemény azonban erre az időpontra nem készült el. Előadta továbbá, hogy a munkaközi példány, amelyre tekintettel az alperes a díjbekérőt kiállította, nem volt megfelelő, az egy vázlat volt. Utalt arra, hogy a felek szerződése alapján 2.857.500 forint vállalkozási díjelőleget fizetett meg az alperesnek, aki azonban a kikötött határidőn belül a szakvéleményt nem készítette el, ezzel pedig szerződést segett, ennek következtében a szerződés teljesítéséhez fűződő érdeke megszűnt; a vállalkozási szerződést felmondta.

[3] Az alperes módosított ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Egyebek mellett a Ptk. 6:249. § (2) bekezdésére hivatkozott és kifejtette, hogy a teljes szakvéleményt nem készíthette el, mert a vállalkozási szerződést a felperes, mint megrendelő azt megelőzően megszüntette. Hangsúlyozta, hogy több esetben történt személyes egyeztetés, a szakvélemény pedig 90-95 %-ban, de minimum 85 %-ban kész volt a 2023. június 13-i egyeztetésen. Vitatta, hogy a felek a szakvélemény elkészítésének pontos határidejében megegyeztek volna. Kifejtette, hogy a felperes nem az alperes szerződésszegésére, hanem arra tekintettel mondta fel a szerződést, hogy felismerte, hogy a magánszakértői véleményt a peres eljárásban nem tudja hasznosítani. Utalt továbbá arra, hogy megfizetett díjelőleget megtarthatja, tekintettel arra, hogy a felmondás esetén a felperes köteles a vállalkozónak a díj arányos részét megfizetni

Az első- és másodfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság ítéletével 2.857.500 forint és kamatai megfizetésére kötelezte az alperest. Indokolásában kifejtette, hogy az alperes a vállalkozói díjra nem jogosult, az elérhető eredmény ugyanis nem jött létre. Hangsúlyozta továbbá, hogy a Ptk. 6:249. § (1) bekezdése nem alkalmazható; az alperes a vállalkozói díj arányos részére nem tarthat igényt. Mindezek alapján arra a következtetésre jutott, hogy az alperesnek vissza kell fizetnie a vállalkozói díjelőlegként megfizetett összeget.

[5] Az alperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét – a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 383. § (2) bekezdése alapján – megváltoztatta és a keresetet elutasította. Határozatának indokolásában – a felperes fellebbezési ellenkérelmében foglalt alaki kifogásra figyelemmel – leszögezte, hogy a beadványokon a hitelesítés megléte az alaki kellékekkel kapcsolatos vizsgálat körébe tartozik, és nem tévesztendő össze az elektronikus úton előterjesztés módjával. Utalt arra, hogy az alperes a másodfokú bíróság 5. sorszámú végzésében foglalt hiánypótlásra történő felhívásnak határidőben eleget téve, a fellebbezését a Pp. 325. § (1) bekezdés f) pontjában

foglaltaknak megfelelően, teljes bizonyító erejű magánokiratban előterjesztette, ezért a fellebbezés Pp. 618. § (1) bekezdés b) pontja szerinti visszautasításnak nem lehetett helye.

[6] Rámutatott arra, hogy a felperes nem bizonyította sikerrel, hogy a kikötött teljesítési határidő 2023. június 16. volt, így az alperes szerződésszegése nem állapítható meg, ekként a felperes a Ptk. 6:140. § (1) bekezdése szerinti elállásra, illetve felmondásra nem volt jogosult, különösen nem az általa állított teljesítési határidőt (2023. június 16.) egy nappal megelőzően. A másodfokú bíróság megjegyezte, hogy a díj arányos csökkentése körében az alperes Ptk. 6:154. § (1) és (2) bekezdésére hivatkozása megfelelő eljárásjogi nyilatkozat – viszontkereset, beszámítási kifogás, kifogás – előterjesztése nélkül nem volt figyelembe vehető, a kereset alapossága esetén külön erre irányuló alperesi kérelem nélkül a díj esetleges csökkentésére nem kerülhetett sor.

A felülvizsgálati kérelem és a felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelem

[7] A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, egyúttal felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelmet, amelyet a Pp. 409. § (2) bekezdés a) és b) pontjára, valamint a 409. § (3) bekezdésére alapított. Az engedélyezés iránti kérelmében állította, hogy a jogerős ítélet sérti a Pp. 83. § (1) bekezdését, 102. § (1) bekezdését, 114. § (3) bekezdését, 115. §-át, 176. §-át, 308. (2) bekezdését, 325. § (1) bekezdés f) és j) pontját, 346. § (4) és (5) bekezdését, 367. §-át, 369. § (3) bekezdés a) pontját, 383. § (2) bekezdését, 604. §-át, 608. §-át, 618. § (1) bekezdés b) pontját, 612. § (2) bekezdését, a digitális szolgáltatások nyújtásáról szóló 2023. évi CIII. törvény (a továbbiakban: Dáptv.) 47. § (1) bekezdés h) pontját, 109. § (1) bekezdését, 119. § (1) bekezdés b) pontját és (2) bekezdését, a 321/2024. (XI.6.) Korm. rendelet 31. § (1) bekezdését, az ügyvédi tevékenységről szóló 2017. évi LXXVIII. törvény (a továbbiakban: Üttv.) 18. § (1) bekezdését, 46. §-át, valamint a Ptk. 6:28. § (2) bekezdését, 6:34. §-át, 6:135. §-át, 6:140. § (1) bekezdését, 6:154. § (1) bekezdését, 6:212. § (1) és (3) bekezdését, 6:213. § (1) bekezdését, 6:238. §-át, 6:249. § (1) bekezdését, 6:155. § (1) bekezdését.

[8] A Pp. 409. § (3) bekezdés szerinti engedélyezést megalapozó jogkérdést abban jelölte meg, hogy az ügy érdemére kiható jogszabálysértését jelenti-e, ha a másodfokú bíróság bár nem minősíti okszerűtlennek az elsőfokú bíróság által foganatosított bizonyítás eredményét, ennek ellenére azt lényeges kérdésben módosítja és a megállapított tényekből az elsőfokú bíróságtól eltérő jogi következtetést von le, a megállapított tényeket másként minősíti. E körben állította, hogy a jogerős ítélet eltért a Kúria Gfv.30.254/2023/6. számú (BH 2024. 64.), és a Gfv.30.250/2021/5. számú határozatától. Álláspontja szerint a Kúria a hivatkozott határozataiban akként foglalt állást, hogy a tényállás megváltoztatására a másodfokú bíróság nem jogosult anélkül, hogy a bizonyítás eredménye ne lenne okszerűtlen, illetve ne folytatna le további bizonyítást.

[9] A Pp. 409. § (2) bekezdés a) pontja szerinti engedélyezést megalapozó jogkérdést akként fogalmazta meg, hogy elektronikus kapcsolattartás esetén a Pp. 114. § (3) bekezdése szerinti alaki követelményt – 2025. december 31- július 30., illetve október 31. között – kell-e vagy sem, és ha igen, akkor hogyan kell alkalmazni a polgári peres eljárásokban, ha a beadvány előterjesztése nem a Dáptv.-ben és a végrehajtási rendeleteiben meghatározott

módon történik, továbbá, hogy a 2024. december 31. napját követően, de 2025. július 30. napját megelőzően folyamatban volt polgári peres eljárásokban AVDH szolgáltatás igénybevételével hitelesített iratok a Pp. 608. §-a és a Dáptv. 19. § (5) bekezdése alapján hatálytalanok-e, vagy kötelező-e az eljáró bíróság részéről a hiánypótlásra való felhívás. Álláspontja szerint a Dáptv., az AVDH hitelesítés, valamint a Pp. 114. § (3) bekezdésének értelmezése tekintetében nem egységes a bírói gyakorlat a 2025. január 1-július 30. közötti időszak vonatkozásában. A Nyíregyházi Törvényszék 4.Pf.20.061/2025/9. számú, a Debreceni Törvényszék 104.Kpk.750.084/2025/3. számú, valamint a Kúria Kfv.37.025/2025/3. számú határozatában foglaltak szerint az AVDH szolgáltatás igénybevételével történő hitelesítés 2025. január 1. napjától nem felel meg a Pp. 325. § szerinti teljes bizonyító erejű magánokirati követelményeknek, így nem teljesíti a Pp. 114. (3) bekezdésében foglalt, a beadványok alaki kellékére vonatkozó követelményt, ennek megfelelően a 2024. december 31. napját követően AVDH szolgáltatás igénybevételével hitelesített iratok a Pp. 608. §-a és a Dáptv. 19. § (5) bekezdése alapján hatálytalanok. Míg a Debreceni Ítéltábla Pkf.II.20.266/2025/2. számú, és Mf.50.13/2025/9. számú, a Fővárosi Törvényszék 67.Pf.634.704/2024/10. számú, továbbá a Fővárosi Ítéltábla az 1.Pf.20.114/2025/4-II. számú határozatában akként foglalt állást, hogy nincs helye a fellebbezés visszautasításának akkor, ha nem az elektronikus kapcsolattartásra vonatkozó szabályok sérültek, hanem a beadvány a teljes bizonyító erejű magánokirat követelményének nem felel meg.

[10] A Pp. 409. § (2) bekezdés b) pont szerinti engedélyezést megalapozó jogkérdést akként fogalmazta meg, hogy egy átalánydíjas vállalkozási szerződés esetén a megrendelő elállhat-e a szerződés teljesítésének jelentős késedelve és az ebből eredő érdekmúlás miatt, továbbá milyen jogkövetkezményekkel jár ez az elállás, különösen, ha a vállalkozó a ráfordításaira hivatkozik. Álláspontja szerint felvetett jogkérdés a vállalkozási szerződések jogi megítélése szempontjából alapvető jelentőségű, különösen az eredménykötelem és a részteljesítés kizártsága körében; a gazdasági életben gyakori átalánydíjas vállalkozási szerződések jogértelmezése kihatással van a szerződéses jogbiztonságra. Utalt továbbá arra, hogy a jogerős ítélet ellentmond az e körben kialakult bírói gyakorlatnak (Fővárosi Törvényszék G.40.325/2023/41., Fővárosi Ítéltábla Gf.40.297/2024/8.).

A Kúria döntése és jogi indokai

[11] A Kúria megállapította, hogy az adott per nem vitásan a Pp. 7. § (1) bekezdés 18. pontjában definiált vagyoni jogi pernek minősül, és a felülvizsgálati kérelemben vitatott érték 2.857.500 forint. Ebből következően a Pp. 408. § (1) bekezdésének kizárt volta miatt, a 409. § (1) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelem elbírálása érdekében a felperesnek felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelmet is elő kellett terjesztenie.

[12] A kérelemhez kötöttség perjogi szabályából [Pp. 2. § (2) bekezdés] következően a Kúria a felülvizsgálatot kizárólag a fél által megjelölt okból engedélyezheti.

[13] A Pp. 409. § (2) bekezdés a) és b) pontjára, továbbá a 409. § (3) bekezdésére alapított engedélyezés iránti kérelem az alábbiakra tekintettel azonban nem volt teljesíthető.

[14] A Kúria a felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelmet először abból a szempontból vizsgálta, hogy a jogerős ítélet jogkérdésben eltér-e a felperes által megjelölt közzétett kúriai határozatokban foglaltaktól, mert ebben az esetben – eltérően az engedélyezés további okaitól – a kérelem teljesítése nem mérlegelhető, a Kúria a felülvizsgálatot köteles engedélyezni.

[15] A Pp. 409. § (3) bekezdésére alapított engedélyezés iránti kérelem esetén az eltérés megjelölésének konkrétan, szövegesen kifejtettnek kell lennie, a kérelem előterjesztőjének be kell mutatnia az ügyben felmerült jogkérdést, az alkalmazandó jogot; egy konkrét jogszabály konkrét határozatban való értelmezését kell összevetnie egy hasonló helyzetben történt más értelmezéssel.

[16] A felperes által e körben felvetett jogkérdés a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörének értelmezésére irányult. A felperes a kapcsolódó eljárásjogi jogszabályhely [Pp. 369. § (3) bekezdés a) pontja] megsértését állította, azonban a kötelező engedélyezési ok fennállásának megállapításához nem elegendő a félnek az azonos tartalmú jogszabályi rendelkezések sérelmére, téves alkalmazására történő hivatkozása, az is szükséges, hogy a felülvizsgálni kért jogerős ítélet a Kúria közzétett határozatának hivatkozott részétől különböző jogértelmezést tartsa magában. Ennek megfelelően szükséges, hogy a másodfokú bíróság a jogerős ítéletében kifejezetten a hivatkozott eljárásjogi kérdésben foglaljon állást, e jogkérdést értelmezze. Ilyen, a már említett eljárásjogi szabályok alkalmazása tekintetében eltérő jogi álláspontot azonban a másodfokú bíróság a jogerős ítéletében nem fejtett ki. A jogerős ítélet indokolásában ugyanis nem szerepel olyan jogértelmezés, hogy a másodfokú bíróság okszerűtlenség megállapítása, illetve további bizonyítás hiányában is megváltoztathatná az elsőfokú határozatban megállapított tényállást, vagyis, hogy felülmérlegelhetné azt. A megjelölt referenciahatározatoktól jogkérdésben való eltérésre tehát nem került sor.

[17] A felperes kérelmében e körben valójában, tartalmilag eljárási szabálysértést állított. Az eljárási szabálysértés állítása azonban a Pp. jelenlegi szabályozási rendszerében nem engedélyezési ok. Ezért az, hogy eljárási szabálysértés történt-e, az engedélyezési szakaszban érdemben nem vizsgálható.

[18] A Kúria ezért csupán megjegyzi, hogy a másodfokú bíróság nem mérlegelte felül a megállapított tényállást, hanem a jogvita eldöntése szempontjából leglényegesebbnek ítélt kérdésben hiányosnak minősítette, mivel az elsőfokú bíróság úgy következtetett a késedelemre alapított felperesi elállás jogszerűségére, hogy előtte nem állapította meg, hogy mi volt a kikötött teljesítési határidő. Ez a másodfokú ítéleti álláspont azt jelenti, hogy a másodfokú bíróság – noha az okszerűtlenség kifejezést nem használta – ténylegesen okszerűtlennek találta az elállás jogszerűségére vont elsőfokú következtetést.

[19] A Pp. 409. § (2) bekezdés a) pontja szerint a Kúria a felülvizsgálatot akkor engedélyezi, ha az ügy érdemére kiható jogszabálysértés vizsgálata a joggyakorlat egységének vagy továbbfejlesztésének biztosítása miatt indokolt.

[20] A Pp. 409. § (2) bekezdés a) pontjának első fordulata akkor teszi lehetővé a felülvizsgálat engedélyezését, ha a jogerős ítélet olyan elvi jelentőségű jogkérdést vet fel, amellyel kapcsolatban a Kúria jogegységi határozatában, az általa a BHGY-ben közzétett

eseti határozatban még nem foglalt állást, feltéve, hogy a jogértelmezést igénylő elvi jelentőségű jogkérdésben a bírói gyakorlat nem egységes, vagy a joggyakorlattól eltérő bírói döntés megismétlődésének, ezáltal a jogegység megbomlásának a veszélye áll fenn. A fél az engedélyezés alapjául szolgáló, eltérő határozatokat a felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelmében köteles pontosan megjelölni, első fokon jogerőre emelkedett határozatra azonban nem hivatkozhat. A felülvizsgálat engedélyezésére irányuló kérelem kizárólag másodfokon jogerőre emelkedett vagy legfelsőbb bírósági döntésekre hivatkozhat a vizsgált engedélyezési ok körében, kizárva ezzel annak a lehetőségét, hogy a nem végleges, a perorvoslati eljárás hatására utóbb változó ítéletek alapozzák meg a felülvizsgálat engedélyezését (Kúria Pfv.20.722/2025/3.).

[21] A Pp. 409. § (2) bekezdése a) pontjának második fordulata szerint a joggyakorlat továbbfejlesztésének szükségességére akkor hivatkozhatnak a felek, ha egy elvi kérdésben a bírói gyakorlat már kialakult és egységes ugyan, de e gyakorlat követése a továbbiakban változatlan formában nem támogatható, figyelemmel például a társadalmi vagy gazdasági viszonyok megváltozására, avagy arra, hogy a jogszabályokban változás következett be, amely kétségesse teszi, hogy a meglévő iránymutatások továbbra is irányadók lehetnek.

[22] A Kúria megjegyzi, hogy a Pp. 409. § (2) bekezdés a) pontja a felülvizsgálat kivételes engedélyezésének két vagylagos feltételét jelöli meg, ebből következően az engedélyezés iránti kérelemnek az indoka nem lehet azonos a joggyakorlat egységének vagy továbbfejlesztésének biztosítása körében. A joggyakorlat egysége azt jelenti: a bíróságok között nincs eltérés a tekintetben, hogy az egyes jogszabályokat miként kell értelmezni, azaz mi a jogi norma alapvető tartalma, illetve azt hogyan kell alkalmazni. A Kúria a joggyakorlat továbbfejlesztésének szükségességére figyelemmel a felülvizsgálatot akkor engedélyezi, ha a jogerős ítélet által felvetett elvi jelentőségű jogkérdésben a bírói gyakorlat már kialakult és egységes, annak követése azonban a körülmények változására tekintettel nem támogatható. Ennek megfelelően a Pp. 410. § (2) bekezdés c) pont ca) alpontjára hivatkozó engedélyezés iránti kérelem tartalma az engedélyezést megalapozó két feltételnél eltérő: míg a joggyakorlat egységének érdekében a nem egységes bírói gyakorlatot, addig a joggyakorlat továbbfejlesztésének biztosítása érdekében az egységes bírói gyakorlatot és az attól való eltérés indokoltságát kell bemutatni és megindokolni. Ennek alapján a Pp. 409. § (2) bekezdésének a) pontja „vagylagos” eseteket tartalmaz, amelyből az következik, hogy a rendelkezés két fordulata egyszerre nem állhat fenn, egyszerre nem képezheti az engedélyezés alapját, mert (az első fordulat értelmében) vagy nincs egységes bírói gyakorlat, vagy (a második fordulat értelmében) van egységes bírói gyakorlat, de az már nem irányadó, nem támogatható. (Kúria Pfv.20.722/2025/3.)

[23] A Kúria a felperes által az AVDH szolgáltatás útján történő hitelesítéssel kapcsolatban felvetett jogkérdésben már állást foglalt a Pf.24.684/2025/2. számú határozatában. Annak elvi tartalma szerint a Pp. 618. § (1) bekezdés b) pontja alapján nincs helye a fellebbezés visszautasításának akkor, ha nem az elektronikus kapcsolattartásra vonatkozó szabályok sérültek, hanem a beadvány nem felel meg a teljes bizonyító erejű magánokirat követelményének. A Kúria a határozatában rámutatott arra, hogy megfelelő okirati forma hiánya esetén a Pp. 114. § (3) bekezdése szerinti jogszabályi feltétel nem teljesül, ami nem visszautasítási okot, hanem hiánypótlási kötelezettséget alapoz meg, és a Pp. 115. § (1) bekezdése szerint a hiánypótlási kötelezettség elmulasztása eredményezhet visszautasítást.

[24] Ennélfogva – figyelemmel arra, hogy a Kúria a felvetett jogkérdésben már állást foglalt – a Pp. 409. § (2) bekezdés a) pontjára alapítottnan a felülvizsgálat nem volt engedélyezhető.

[25] A Pp. 409. § (2) bekezdés b) pontja alapján a Kúria a felülvizsgálatot akkor engedélyezi, ha a fél által állított jogszabálysértés vizsgálata a felvetett jogkérdés különleges súlya vagy társadalmi jelentősége miatt indokolt. A Kúria kiemeli, hogy az erre való hivatkozás az engedélyezésnek két eltérő – vagylagos – feltételét jelöli meg, az engedélyezés két eltérő esetét öleli fel, ebből következően az eltérő indokolást igényel. Amíg a felvetett jogkérdés „különleges súlya” miatt a jogerős ítélet felülvizsgálatára kizárólag akkor van lehetőség, ha a vizsgált jogkérdés az egyedi ügyön – különleges súlyára tekintettel – túlmutat és ez a Kúria iránymutatását szükségessé teszi, addig a felvetett jogkérdés „társadalmi jelentősége” miatt akkor indokolt a jogerős ítélet felülvizsgálata, ha a jogkérdés a jogalanyok széles körét közvetlenül vagy közvetett módon érinti. További feltétel, hogy ezekben az esetekben a felülvizsgálat csak akkor engedélyezhető, ha a Kúria az adott jogkérdésben korábban még nem foglalt állást közzétett határozatában (Kúria Gfv.30.009/2025/4.).

[26] Hangsúlyozza a Kúria, hogy a felülvizsgálat engedélyezését csak olyan jogkérdés alapozhatja meg, amelyet maga a jogerős ítélet vet fel, tehát egyéb jogkérdésre, így hipotetikus jogkérdésekre a kérelemben nem lehet megalapozottan hivatkozni. A másodfokú bíróság viszont az alperes késedelmét nem látta igazoltnak, emiatt pedig a késedelemre alapított elállást nem találta jogszerűnek. Azt a jogkérdést ezért, hogy abban az esetben, ha a késedelem bizonyított lett volna, helye lett volna-e elállásnak, illetve, hogy jogszerű elállás esetén hogyan kell a szerződő felek között elszámolni, a jogerős ítélet nem veti fel. A Pp. 409. § (2) bekezdés b) pontjára alapított kérelem ezért már önmagában emiatt sem teljesíthető.

[27] A felperes ugyanakkor azt sem mutatta be, hogy felvetései túlmutatnak az egyedi ügyön, új típusú ügyekben nagy számban fordulnak elő, és a társadalom széles körét érintenék. Kérelmében mindössze csak megjelölte a Pp. 409. § (2) bekezdés b) pontjában foglalt engedélyezési okot, idézett egy ítéletábrai határozatból, azonban kérelmét a fent rögzített tartalommal nem támasztotta alá, nem adta elő, milyen körülmények alapján állapítható meg a jogegységgel, illetve közvetetten a jogbiztonsággal kapcsolatba hozható fontos ok, amely a Kúria iránymutatását szükségessé tenné.

[28] A Kúria a kifejtettekre tekintettel a Pp. 411. § (1) és (2) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint határozott.

[29] A végzés elleni felülvizsgálatot a Pp. 407. § (1) bekezdés d) pontja zárja ki.

A döntés elvi tartalma

I. A Pp. 409. § (3) bekezdésére alapítva, eljárásjogi kérdésben a Kúria határozatától való eltérésre a fél akkor hivatkozhat, ha másodfokú bíróság a jogerős ítéletében a hivatkozott eljárásjogi kérdésben állást foglalt, e jogkérdésben jogértelmezést fogalmazott meg.

II. A joggyakorlat egységének vagy továbbfejlesztésének biztosítására hivatkozás akkor teszi lehetővé a felülvizsgálat engedélyezését, ha a jogerős ítélet olyan elvi jelentőségű jogkérdést vet fel, amellyel kapcsolatban a Kúria jogegységi határozatában, az általa a BHGY-ben közzétett eseti határozatban még nem foglalt állást.

III. A jogkérdés különleges súlyára vagy társadalmi jelentőségére alapított felülvizsgálat nem engedélyezhető, amennyiben a fél az engedélyezés iránti kérelmében nem mutatta be, hogy a támadott határozat által felvetett jogkérdés túlmutat az egyedi ügyön, új típusú ügyekben nagy számban fordul elő, illetve a társadalom széles körét érinti.

Budapest, 2025. november 11.

Dr. Farkas Attila s.k. a tanács elnöke, Dr. Gáspár Mónika s.k. előadó bíró, Dr. Bajnok István s.k. bíró, Salamonné dr. Piltz Judit s.k. bíró, Dr. Zumbók Péter s.k. bíró